

Najdou se prý i tací zarytí nadšenci, kteří na svých motocyklech vyrážejí po vlastech českých i moravských po celý rok. I v zimě, patřičně přioděni a zababušeni, podobní polárníkům. Koneckonců, už se dají koupit i vyhřívané kombinézy: jedete si bílou pohádkou a váš dvoustopý miláček vám elektricky přitápí...

Ale pětadvacetiletý Zdeněk Hanáček z Jihlavy mezi tak zaryté milovníky motocyklů nepatřil. Na podzim, někdy koncem října či listopadu, záleželo na počasí, své kawasaki pečlivě ošetřil a zavřel k zimnímu spánku do garáže. Věnoval tomu víkend, motocykl představoval nejen podstatnou část jeho úspor, ale taky životní lásku. Motocykl je pro mladého muže hlavně záležitostí srdeční. Motorka není jenom dopravní prostředek, nýbrž taky životní názor a postoj.

Koncem března ještě fičel severák a hojně nasněžilo, ale byly to poslední záchvěvy paní Zimy. A pak, během týdne, přišlo jaro. Motocyklisté vyrazili! A Zdeněk Hanáček ovšem jakbysmet. Těšil se jako malý kluk, a když mu vítr zprudka zavanul do tváře, šťastně se usmíval. Možná myslel i na to, že mu za pouhých pět dní bude šestadvacet. Jak narozeniny parádně oslaví...

Pokud tomu tak bylo, mýlil se. Už pouhou hodinu nato v jedné mírné zatáčce zemřel.

Tragický děj, který se onoho slunného dubnového podvečera odehrál v mírné zatáčce silnice I. třídy, jež spojuje města Tábor a Humpolec, měl dva očité a užaslé svědky – otce a dceru Petráňovy. Ano, říkejme jim třeba takhle, třebaže se jmenovali jinak. S podstatou celé kauzy neměli totiž pranic společného, pouze fakt, že poslušní lidských dopravních předpisů a morálních příkázání po spatření události přechodně zapoměli na svůj vlastní cíl. Zastavili, bezpečně odstavili svůj vůz, spěšně přešli na místo nehody. Starali se, jestli by ležícímu motocyklistovi mohli nějak pomoci. Nehýbal se ale, zjevně byl v bezvědomí.

Jak se později Petráňovi shodli, bylo zhruba čtvrt na šest, tedy 17.15. Slunce už zašlo za les na obzoru. Pětadvacetiletá Jana Petráňová vytáhla roztřesenýma rukama z kabelky mobil a zavolala záchranku. To už ale na křižovatce zastavila další auta, z jednoho vystoupil muž, který přítomným sdělil, že je lékař, a začal zraněného ošetřovat. Z pelhřimovské nemocnice je to navíc co by kamenem dohodil, trasu šoféři záchranek mají v malíku. Do roka sem jedou několi-krát, na pár kilometrech těchto silnic se odehraje karambolů celá řada, lehčích i vážnějších. Smrtící nehody jsou však i tady spíš výjimkou.

Sanitka tedy dorazila ani ne po deseti minutách, sledována hned v závěsu výjezdovým vozem pelhřimovské nehodovky.

V místě havárie se stýkají dvě důležité silnice: jednak tudy vede zmíněná už nově postavená spojnice z Tábora k dálnici D1 a dál na Humpolec a na severovýchod. Vlastně jde o obchvat, jímž se tranzitní

dopravní zátěž vyhýbá rušnému Pelhřimovu. Do něj zde ústí trasa původní, již všichni jezdili předtím, než byl zbudován zmíněný obchvat a most. Tudy i nyní jezdí valná část dopravy do tohoto města a je to výpádka z něj. Křížovatka je ovšem přehledná, na všechny strany je dobře a do daleka vidět, navíc je tu dokonalé dopravní značení. Objízdna trasa má přednost v jízdě, vozidla na spojnici od Pelhřimova jsou povinna dát přednost. Stává se ovšem, že právě přehlednost vnuká „ramenatějším“ šoférům zrádnou myšlenku.

„On mi tam sice nějaký nazdarek přijíždí, ale to stihnu, přece se nedám zdržovat. Ještě

Více svědků vlastní děj nehody neměl, Václav Petráň se coby řidič rodinné felicie věnoval řízení a průběh havárie sice vnímal, ale jen periferním viděním, detaily nezaznamenal... Dopravní policisté celou událost bedlivě zdokumentovali, nafotili, změřili stopy a podrobně je popsali do protokolu. Bezprostřední příčinou nehody se jeví nepřiměřená rychlost a prudké zabrzdění, jež uvedlo silný a těžký stroj do smyku, který motocyklista nedokázal zvládnout. Při ohledání motorky se navíc ukázalo, že obě její pneumatiky byly značně sjeté a vzorek jejich dezénu téměř nezatelný.

...

krásně projedu a nebudu pak muset takovou šunku předjíždět...”

Je možné, že taková myšlenka v poslední životní vteřině šlehla i hlavou motocyklisty Zdeněka Hanáčka? Představit si to lze, ale mrtvého se už nikdo nezeptá. Motocykl Kawasaki ZX 900B je pěkné žihadlo – a motocyklisti mají tak rádi vítr ve vlasech a slastný pocit, jak jim stroj pod sedlem ujíždí divoce vpřed...

Několik dní po nehodě se svědkyně Petráňová dostavila na policejní oddělení a v klidu vypověděla, že celou situaci sledovala na sedadle spolujezdce za jízdy ze vzdálenosti zhruba sto metrů. Od Pelhřimova přijížděly dosti rychle dva motocykly, zadní předního jezdce dojížděl a rázně ho předjel. A pak přidal ještě plyn a doslova vletěl do křižovatky, sklopil mašinu, odbočil vpravo, na Humpolec, nebo k dálnici? A vzápětí i se svým strojem zmizel. Nepodařilo se ho nijak identifikovat, nikdy se nenašel. Nejspíš ani netuší, jak krutý děj odstartoval...

„Druhý, červenočerný, jel pomaleji – a zdálo se, že ještě brzdí a zpomaluje,” řekla do protokolu. „Při průjezdu zatáčkou jako by mu uklouzlo zadní kolo, dostal smyk. Pak asi narazil do sloupku dopravní značky a sjel do pravého příkopu, pořád dost rychle. I s motocyklem upadl a zůstal ležet. Motor zhasl...”

Lékař ze záchranky převzal od svého dobrovolného předchůdce ošetřování bezvědomého motocyklisty krátce po půl šesté, ale velmi rychle shledal, že šestadvacetiletému mladíkovi už nedokáže pomoci. Zranění, jež motocyklista utrpěl, způsobila navzdory vši snaze a pomoci neodvratnou smrt během několika dalších minut. Podle úředního záznamu nastala v 18 hodin. Nad krajinou se už stmívalo, hezký jarní den končil. Ruch na silnici ale neutuchal, někteří řidiči zaznamenali neobvyklé dění u příkopu a zpomalili.

Přestupkový spis, jenž o celé věci pelhřimovská nehodovka vzorně sestavila z jednotlivých dokumentů, má 22 listů. Ale to nejpostatnější stojí už na druhém z nich.

„Věc dopravní nehody ODKLÁDÁM, neboť přestupek nelze projednat. Řidič zemřel.”

Na místě, kde Zdeněk Hanáček naposledy vydechl, stojí dnes kousek od příkopu ve svahu malý pomníček. Někdo tam nosí čerstvé květiny a zapaluje svíčky. Rána je čerstvá a bolí.

Motocyklisté o Dušičkách ukládají své stroje do bezpečí. Na jaře vyjedou znovu. Kolik z nich sezónu nepřežije?

Jan J. VANĚK
Reprofoto Václav ŠEBEK